

Urina těhotných žen

Tato urina je velmi užitečná a specifická. Na jejím složení se podílí organismus matky, působení dělohy, placenty a organismu samotného plodu. Během těhotenství, poněkud ve 20.–35. týdnu, proběhnou struktura a funkce změny v ledvinách a močových cestách. Průtok plazmy a krve ledvinami se zvýší zhruba o 45 % a filtrace o 60 %.

V důsledku toho stoupne množství látek vylučovaných močí (glukózy, aminokyselin, vitamínů rozpustných ve vodě). Nejvíce se vylučují aminokyseliny jako glykokol, histidin, treonin, serin, alanin. V 16. týdnu těhotenství je jich 45krát více než před těhotenstvím.

V nadbytku se vylučuje kortizol. Vylučování některých vitamínů rozpustných ve vodě se zvyšuje 3–4krát (kyselina listová, cyanokobolamin, kyselina askorbová). V moči stoupá podíl močoviny jako konečného produktu metabolismu bílkovin a nukleoproteinů. V ledvinách se ve zvýšené míře tvoří enzym erythropoetin, odpovědný za tvorbu červených krvinek. Během těhotenství se ho tvoří až 5krát více.

Urina těhotných žen je vynikající močopudný a protirakovinný prostředek, napomáhá krvevotobě při všech formách anemie, posiluje obranyschopnost a léčí velký počet nemocí.

Tato urina je přesycena energiemi formujícími ideální podmínky pro vývoj těla plodu. Energetická charakteristika uriny těhotné ženy se mění každým dnem a týdnem, zejména v první půlce těhotenství. Při formování každého orgánu plodu bude urina touto informací vybavena. Díky tomu je možné použít ji ke stimulaci obranných sil organismu, proti stárnutí a při léčení velkého množství nemocí. Urinu těhotných nesmějí používat nemocní se zhoubným bujením!!!

Starčeká urina

Je urinou nejméně vhodnou k dárcovství, neobsahuje prakticky žádné obranné látky ani hormony. Lze ji použít jen na léčení vlastních nemocí, jako dárcovskou jen v krajním případě, když je náhle potřebné vyvolat močení u nemocného s poruchou močení.

4.3 Urina podle zpracování

Čerstvá urina

Tento druh uriny se používá nejvíce. Musíme rozlišovat podle původu urinu člověka zdravého a nemocného.

Urina zdravého člověka ve věku od 18 do 30 let se doporučuje jako prostředek k prevenci nemocí, k vyrovnání a stabilizaci hormonální hladiny s cílem šetřit energetický potenciál organismu a také k obohacení organismu látkami obsaženými v uríně.

Urina nemocného se používá jako univerzální prostředek k léčení jeho vlastní nemocí. Strydnutím ztrácí řadu energetických vlastností, z roztočku vypadávají krystalické látky a působením světla se urina začíná rozkládat, na vzduchu se okysličuje, tvoří se v ní sedimenty (látky vypadlé z roztočku). Mění se její kyselá pH na alkalické a urina získává jiné vlastnosti.

Čerstvá urina se používá k pití, proplachování nosohltanu *Néři*, kloktání, proplachování dutiny ústní při zvýšené kazivosti zubů, k masážím celého těla. Je velmi vhodná při miniklystýrech, zejména u lidí, kteří mají odpor k pití uriny, neboť tak se vstřebá bez změny, aniž je částečně znehodnocená trávicími šťávami. Můžeme ji použít i do očistných klystýrů.

Odstátá urina

Sem se řadí urina, která stála více než čtvrt hodiny po vymočení. Tato urina krátkodobým stáním a vychlazením ztrácí svůj magnetismus, své-tétkování a vnitřní strukturu. Pokud tuto urinu použijeme vnitřně, k masáží anebo jinak, bude následně pro obnovení svých původních vlastností brát energii z organismu. Podle starých písemností je nutno tuto urinu před použitím odpařit na 1/4 původního množství, anebo ji ohřát ve vodní lázni na teplotu těla.

Stará urina

Sem patří urina do 24 hodin po vymočení, s prvními známkami rozložení bílkovin a s počínajícím čpavkovým zápachem. Hlavní zvláštností této uriny spočívá v tom, že ztrácí svůj magnetismus, svítivost, vnitřní strukturu, mění se její pH a začíná se v ní tvořit čpavek. Jogíni tvrdí, že pokud se použije (k pití, k masáží), bude na sebe stahovat energii orgá-

nismu k dosažení svého počátečního magnetismu, fosforescence a vnitřní struktury.

Tuto urinou nedoporučovali staří jogini k masážím bez předchozího odpaření na 1/4. Na rozdíl od joginů tvrdil Armstrong, že vařením dochází ke ztrátě řady látek. Doporučoval používat urinou 3–6 dnů starou. V urinné odpařené na 1/4 původního množství je zvýšená koncentrace iontů, zvyšuje se její elektrická vodivost, je agresivnější a proto je potřebné pracovat s ní opatrně, zejména při použití ke klystýrům.

Velmi stará urina

Jakmile se objeví v urinné čpavkový zápach (po 3–6 dnech), dochází ke změně pH z kyselého na zásadité. Podle profesora Filatova se v této urinné za extrémních podmínek tvoří *biogenní stimulatory*, které se nemění ani při zahřátí až na 120 °C. Z tohoto se usoudilo, že biogenní stimulatory nemohou být bílkovinné povahy.

Profesor Filatov vycházel z poznatku, že všechny orgány a tkáně neumírají najednou. Ty orgány a tkáně, které ještě přžívají, i když organismus je mrtvý, produkuje pod vlivem extrémních podmínek vysoce aktivní látky, bránící zániku orgánů a tkání – biogenní stimulatory. Tyto látky působí na organismus jako celek.

V rozkládající se urině se tvoří tyto látky v extrémních podmínkách, a to při uchovávání v temnu při teplotě 20 °C po dobu 3 až 6 dnů. Tato urina se hodí k **obkladům, zejména u zastaralých nemocí**. Čím je nemoc zastaralejší, tím starší urina se použije.

Velmi starou urinou rozumíme urinu odstátou 3–6 dnů, která změnila své pH na zásadité a zvýšila obsah čpavku. Zvyšší tím svoji účinnost: čpavek rozšíří kožní póry a tím umožní odchod zplodin kůže. Je to prostatický dek, který vytěšňuje toxiny z kůže. Staří léčitelé s úspěchem používali obklady se starou urinou k detoxikaci organismu. Očišťuje cévy, rozpouští usazeniny. Působením čpavkových par se očišťovací proces uvádí do pohybu.

Zásadité pH umožní rozpouštění zplodin kyselého charakteru, odloží se mrtvé tkáně, vyčistí se zánětlivá ložiska. Tento proces se zastaví až v zdravé tkáni.

Použití velmi staré uriny

- **K očištění tlustého střeva** od letitých nánosů, parazitů a polypů
Do klystýru se použije 150–200 ml staré moči (nejvýše 3 dny staré, odstáté při 20 °C), která mírně zapáchá čpavkem. *Moč odstátá déle než tři dny může ve střevě způsobit popáleninu střevní sliznice*. Pokud použijeme starší urinou (odstátou do 6 dnů, zejména u polypů střeva), musíme ji ředit čerstvou urinou. Zpočátku dáme 1/4 staré uriny a 3/4 uriny čerstvé. Postupně přidáváme urinou odstátou a ubíráme čerstvou, až použijeme k čištění tlustého střeva pouze starou, déle odstátou urinou.
- **K očištění cév**, léčbě křečkových žil a hemoroidů; na začátku urinu také ředíme.
- **K odstranění mrtvých a zrohovatělých tkání** přikládáním obkladů a masáží. Zde je možné použít urinou 6 dnů starou. Začíná se s méně odstátou urinou a postupně se používá urina starší. Nejlepším vodítkem je reakce organismu. Je to vždy individuální a řídíme se reakcí místa, kde je urina aplikována.
- **K rozpouštění soli usazených v kloubech** používáme obklady a masáže. Čím je postižení starší, tím starší urina se k obkladům použije, dokonce i více než 6 dnů. Začíná se méně odstátou urinou a postupně se přidává urina starší. U obkladů a masáží nemusíme být na starší moči tolik opatrní jako u klystýru. Obklady se nechávají působit od 20 minut do 2 hodin. S přihlídnutím k reakci kůže se doba obkladu postupně prodlužuje. Pokud dojde k reakci (svědivka nebo vyrážka), obklady se na 1–2 dny přeruší. Uvedené jevy zmizí samy a můžeme pak dál pokračovat v obkladech a masážích.

Urina odpařená na 1/4 původního množství

Používá se jako prostředek k **upevnění struktur** celého organismu a jako **diuretikum** (močopudný prostředek).

Stomatická *Švambukvalpa* doporučuje používat urinou odpařenou vařením na 1/4 původního množství. Odpařovat lze urinou čerstvou nebo odstátou, a to maximálně 3 dny starou. U této odpařené uriny musíme být opatrní zejména při použití v klystýrech, protože její účinky jsou silnější – podobně se také k masáží posílených kloubů a do kataplazem cíleně na postižené orgány, a to v době jejich maximální biologické aktivity.

Odpářená urina na ¼ se získá takto:

- Do smaltované, skleněné, nebo keramické nádoby se nalije 400 ml čerstvé nebo odstáté uriny.
- Vaří se tak dlouho, až zbude 100 ml původního množství.

Může se odpařovat libovolné množství, avšak nejvýše na jednu čtvrtinu, jinak se namísto odpařené uriny získá nýdlový roztok. V různých publikacích jsem se dočetla, že ve středověku používali urinu k praní prádla a za tímto účelem byly zřizovány městské sběrný uriny.

Existuje však také moderní metoda, jak získat odpařenou urinu bez vaření, a to mrazem.

Postup při přípravě mrazem odpařené uriny:

- 1 litr odstáté uriny dáme do uzavřené plastové nádoby a vložíme na 4–5 hodin do mrazničky.
- Sledujeme zmrazování tak, aby zůstala nezmrazená ¼ původního množství uriny, tj. 250 ml, které je doposud kapalné. To je urina, která by zbyla po odpaření varem, zatímco vzniklý led je voda, která by se varem odpařila. Bod mrazu vody je 0 °C, zatímco bod mrazu uriny je od -1,3 °C do -2,3 °C.
- Kapalnou složku slijeme a po zahřátí na vhodnou teplotu ihned použijeme k aplikaci, nebo dáme zmrazit k pozdějšímu využití.
- Led, který zbyl v nádobě, vyhodíme.
- Odpařenou urinu rozmrazujeme a ohříváme ve vodní lázni, nikdy nepoužíváme tepelný zdroj (sporák, mikrovlnnou troubu, apod.).

Co se děje s urinou při odpařování ?

Podle profesora Filatova se tvoří v urině za krajně nevhodných podmínek **biogenní stimulatory** (biostimulatory). Vaření uriny takové krajně nevhodné podmínky vytváří. Výzkumy prokázaly, že dříve získané biostimulatory z tkání při jejich ochlazení na -3 až -4 °C, uchované v temnu po dobu 4–6 dnů, mohou snížit teplotu 120 °C. Biostimulatory proto zřejmě nejsou bílkovinné povahy. Jsou to zvláštní útvary, jímž je přisuzována termostabilita.

Odpářováním uriny získáme silně koncentrovaný přirozený solný roztok, působící účinněji než čerstvá urina. Odpařená urina do sebe osmoticky stahuje z tkání různé metabolické odpady, usazeniny, vodu,

hlenu, parazity, a to bez vedlejších účinků. Zvýšený obsah dusíkatých látek, které organismus umí resyntetizovat, napomáhá obnově sliznice a poškozených orgánů, což je při medikamentózní léčbě naprosto nemožné. Odpařená urina nedaždí tkáně. Jestliže budeme odpařenou urinu pít, je nutné po celé toto období přísně dodržovat stravovací režim.

Odpářováním uriny se mění voda s normální krystalickou strukturou na strukturu termostabilní, těžce rozrušitelnou, a tím velmi užitečnou pro organismus. Ze 48 přírodních druhů vody, které tvoří lidskou urinu, zůstávají ty nejstabilnější, vzdorující tepelnému působení, zatímco méně stabilní se odpaří.

Doktor Sergejev v knize *Voda si pamatuje všechno* uvádí: *Byly objeveny společně zákonitosti změny vlastností při stárnutí neživé hmoty a živého organismu. Pokud jsou zákonitosti stárnutí u anorganické a organické hmoty shodné, potom se tělo stejně jako obyčejný beton rozpadá svým přirozeným tempem. Pokud vyměníme vodu, základ betonu i lidského těla, můžeme značně prodloužit délku života, aktivní a tvůrčí období života.*

Odpářováním a tudíž zmenšením objemu vody v urině se v ní seskupují mlecely (záporně nabitě částice), které tvoří urině mimořádnou strukturu. Vnitřní struktura uriny na principu *efektu dutých struktur* akumuluje chronální energii (zvl. energie času).

Chronální energie se koncentruje uprostřed močového měchýře, tak jako ve vejci žlutek. V močovém měchýři dochází k uvolňování chronální energie a jejímu vyloučení z organismu spolu s urinou. Po vypití čerstvé uriny prozařuje chronální energie celý organismus prostřednictvím tělesných tekutin a organismus se omlazuje.

Nejsilnějším akumulátorem energie jsou pravdělné šestihrany a šestisíťny, které příroda dávno zná, jako jsou vzorce molekul benzolu, medové plásky a také urina odpařená na ¼. Odpařováním uriny dochází ke koncentraci látek, nacházejících se v neodpařené urině, a navíc varem vznikají nové látky.

Ruský vojenský lékař Alexandr Zamkov získával z uriny těhotných žen extrakt *Gravidan*, s nímž měl vynikající výsledky při léčení nemoci. Speciálním postupem tepelného zpracování moči gravidních žen se mu podařilo připravit vysoce účinný, sterilní polyhormonální preparát, který v začátcích ověřoval na zvířatech. Zamkov si sám aplikoval 15 cm³ Gravidanu a vzápětí pozoroval ústup dýchavivosti, vylepšení srdeční

se návodem na str. 101). U dětí použijeme čerstvou urinou pod jazyk nebo homeopatické kapky. Na postižená místa přikládáme na 20–30 minut obklady, ze začátku z čerstvé uriny, poté z uriny odpařené, sledujeme reakci kůže a postupně prodlužujeme působení zábaly. Po odstranění obkladu místo osprchujeme vlažnou vodou bez mýdla a osušíme.

Při velkých a mokvajících plochách ošetřujeme postiženou část kůže pomocí rozprašovače, který sterilizujeme a naplníme odpařenou urinou. U tvrdšíjých kožních poruch, jako je lupenka a nemokvavé ekzémy, přikládáme na postižená místa 1–2krát denně obklady z odpařené uriny. Dobu aplikace korigujeme podle reakce.

Endogenní atopický ekzém

Vzniká buď z dětského ekzému, nebo bez předehozích kožních příznaků v období dospívání, vzácně v dospělosti. Projevuje se tvorbou splyvajících svědivých puchýřků obvykle v loketních jamkách, v podkolenních jamkách, v ohybech a na krku, méně často postihuje onemocnění celé tělo. Dominantním příznakem nemoci je svědění, které způsobuje nespavost, neklid a psychickou alteraci. Příčina onemocnění je nejasná.

Při pití uriny dáváme přednost první ranní urině, která je obsahem látek a kyselým pH nejpůsobivější. Množství, které vypijeme, by mělo činit aspoň 100–200 ml. Při akutních potížích kapeme 10 kapek čerstvé uriny pod jazyk, 5–6krát denně nebo si připravíme homeopatické kapky, případně homeopatickou tinkturu (řídíme se návodem na str. 101).

Urinu k přípravě homeopatických kapek a tinktury odebereme první ranní urinou na začátku nemoci nebo při vysoké úrovni jejich akutních projevů (na vrcholu nemoci).

Během dne sbíráme urinou k masáží a do koupele. Masáže provádíme urinou odstátou až 3 dny, nebo urinou odpařenou na 1/4 původního množství. Délka masáže je 10–20 minut a provádíme ji 2krát denně. Urinu si ohřejeme ve vodní lázni a udržujeme ji teplou v talíři s dvojitým dnem, do kterého nalijeme teplou vodu. Studená urina by ochuzovala organismus o energii. Urinu lehce víráme a na místech, kde je kůže ztravá, postupně přidáváme na tlaku.

U úporného ekzému zasahujícího větší plochu můžeme aplikovat na postižená místa zábaly z čerstvé uriny odpařené na 1/4 původního množství, anebo použijeme urinou odstátou do tří dnů.

Délku působení obkladu si každý reguluje sám podle reakce kůže. Obklad přikládáme 2krát během dne a necháváme působit až do vyschnutí obkladové látky.

Koupele děláme jednou nebo dvakrát týdně. Do koupele (vanu naplníme až skoro po okraj), přidáváme 2 litry 3–6 dnů odstáté uriny, která otevře kožní póry a kůže se lépe čistí. Po poradě v bylinkové lékárně můžeme do koupele přidat extrakt z bylin. V koupeli setrváme 15 minut, maximálně 20 minut. Delší pobyt ve vodě ochuzuje naše tělo o energii.

8.7 Urina jako kosmetický prostředek

Neznám lepší prostředek na udržování hladké sametové pleti a proti vráskám, než je urina. Její čisticí a výživné hodnoty nemůže nahradit sebedražší krém. Nic nezregeneruje povadlou pokožku rychleji a lépe než odstátá nebo odpařená urina. Urina se rychle a beze zbytku vsřebá do kůže a ztrácí pach. Nejúčinnější je urina odpařená na 1/4 původního množství a urina odstátá do 3 dnů.

Protože urina po nanesení působí lokálně, vasodilatačně (zlepšuje prokrvení, ředí krev a snižuje její viskozitu), zvyšuje se tak přísun živin a ve zvýšené míře se odplavují metabolity. Látky obsažené v urině působí na tonus kůže tím, že vrací ji do buněk vody, čímž kůži napínají. Urina je velmi účinná a zabráňuje tvorbě drobných venekází na pokožce obličej a zabráňuje vzniku pomerančové kůže na stehnech.

K masáží se může používat urina odpařená na 1/4 původního množství nebo urina odstátá 6 dnů i více. Délka masáže závisí na stavu naší pokožky. Stačí, když masáž děláme denně 15–20 minut ale může se provést i déle. Na obličej si můžeme udělat obklad z jemné bílé vlněné látky, do níž vystřihneme otvory pro oči a ústa. Obklad namočíme do příslušné uriny a necháme působit 20–30 minut. Po masáži a obkladu necháme ještě urinou na kůži zaschnout a pak se vlažnou vodou osprchujeme. Nepoužíváme mýdlo.

Vypadávání vlasů a poškození vlasů barvením

Urinu lze velmi účinně použít při vypadávání vlasů způsobeném různými příčinami a jejich narušením častým barvením. Urina zlepšuje výživu vlasu, vlas oživne, dostane ztracený lesk a zesílí. Děláme si zábaly z uriny odstáté až 6 dnů anebo odpařené na 1/4 původního množství.

Po dvojitím umytí vlasů šampónem důkladně promasírujeme vlasy buď urinu odstátou do 6 dnů, anebo urinou odpařenou na 1/4 původního množství, pak si na hlavu dáme mikrotenovou čepici, zabalíme hlavu do ručníku a necháme působit 1/2 až 1 hodinu. Poté vlasy opláchneme pouze vodou a osušíme. Tuto proceduru provádíme podle potřeby 1krát týdně nebo i častěji.

Ragády – trhliny

Jde o štetřimovitě, různě hluboké (často zasahující až do svaloviny) praskliny kůže, vznikající jejím vysušením a rohovatěním. Nejčastěji se objeví na rukou, pokud dlouhodobě pracujeme s odmašťovacími prostředky a opomíjíme promašťování rukou nejlépe vepřevým sádlem. Dalším exponovaným místem jsou paty nohou. Hluboké ragády jsou bolestivé a velmi zneprůjemňují život.

Urinu jako výtečný prostředek zvlhčování máme vždy k dispozici a využijeme toho. Při každém močení ruce důkladně promasírujeme a urinu necháme zaschnout, poté omyjeme bez použití mýdla. 1–2krát denně si pro postižené končetiny připravíme koupel z velmi staré uriny anebo obklad, ke kterému můžeme použít bílé bavlněné nebo vlněné ručavice, příp. ponožky. Obklad necháme působit 1–2 hodiny. K lázni a obkladům můžeme také použít urinu odpařenou na 1/4 původního množství, kterou na postižená místa necháme působit 20–30 minut. Pak postihované končetiny omyjeme a opatrně pemzou postupně odstraňujeme zrohovatělou část, končetiny opláchneme, osušíme a promasíme sádlem. Pokračujeme až do vyhojení ragád.

Kandidóza – monilioza

Je to infekce vyvolaná zejména kvasinkou *Candida albicans* běžně se vyskytující v ústech, trávicím ústrojí, v pochvě a na kůži. Při nedostatečné hygieně, snížení imunity, cukrovce a po léčbě antibiotiky se může rozmnožit a způsobit místní onemocnění. V dutině ústní způsobí soor – moučnivku. Může postihnout pochvu, předkožkový vak, kožní záhyby. U oslabených jedinců může postihnout i vnitřní orgány.

U všech případů postižení je velmi vhodné pít 50–200 ml první ranní uriny, abychom podpořili imunitní systém. Když je organismus silně zahluštěn, začneme od 50 ml, i méně. Při kandidóze v pochvě je potřebné několikrát denně provádět výplachy odpařenou urinou pomocí balónkového klystýru. Pro tento účel existuje speciální delší nástavec. Na dvě až tři hodiny vkládáme do pochvy tampony namočené v urině odpařené na

1/4 původního množství. Je nutné, aby se léčil i partner, aby se infekce nepřenášela dále.

Pomůže denně koupel žaludu urinou 15–20 minut a po koupeli důkladně předkožku vysušit. Urinový obklad z odstáté 3 dny staré anebo odpařené vlastní uriny dáváme na 15–30 minut, chceme-li léčit urychlit. Stejný postup platí i při postižení předkožkového vaku kandidózou.

Dermatomykózy

Toto infekční onemocnění kůže a jejích adnex (vlasů a nehtů) postihuje převážně povrchovou část kůže – epidermis. Onemocněním trpí velká část obyvatelstva, zejména městského. Zdrojem jsou nejčastěji veřejné lázně, koupaliště, sprchy, tělocvičny, šatny, místa, kde chodí lidé bosí, v bytě jsou to koberec, kde postižení plísni chodí bosí anebo společně používané ručníky.

Předpokladem ke zbavení se tohoto onemocnění je důkladné sterilizování bot (zejména kožených) pomocí formaldehydových par. Boty dáme do velkého hrnce, do kterého vložíme tablety formaldehydu, důkladně utěsníme a dáme na balkon. S tabletami pracujeme v otevřeném prostoru, neboť jejich výparny jsou jedovaté.

Koberce lze přetřít octovým roztokem. Pokud se chceme uchránit infekce, používáme ve veřejných zařízeních patřičnou obuv. Bavlněné ponožky vyvaříme a přezehlíme teplou žehličkou. Levných bot a bačkor se zbavíme a dezinfikujeme pouze boty dražší. V rodině by měl každý používat své ručníky a obuv, pro návštěvy vyhradíme zvláštní boty. Pak má teprve význam začít se léčit, nedodržíme-li tyto zásady, infekci neustále přenášíme.

Interdigitální mykózy, paronychie, onychomykózy se zbavujeme pomocí urinových koupelí. Ke koupelím používáme urinu odpařenou na 1/4 původního množství, anebo můžeme použít urinu odstátou 6 dnů i déle. Koupel provádíme 1–2krát denně 20–30 minut. Po koupeli necháme urinu zaschnout a pak místo osprchujeme bez použití mýdla. Koupele provádíme až do úplného vymizení mykózy. U interdigitálních (meziprstních) mykóz vkládáme vatou namočenou v urině mezi prsty a necháme působit 2–3 hodiny. Léčení onychomykózy urychluje poření postužených nehtů jódem po urinové koupeli.